

неговите политически приятели. Сял той редовно ходеше при избирателите си, презеше събрания, в които винаги търсеше някой да му възрази, да се завърже пререкание, за да може с обосновамата си реч да спечели залете на своя страна. И в частните си разговори - не съм имал пререкание с него, и не знам - често влизаше в реплики със събеседника си, не само с неши политически хора, но и с чужденци.

Дори и най-малка сума да имаше да получава от някъде, Моллов отиваше сам да си я вземе. Касиерът на университета например ми е разказвал, че Моллов винаги сам отишъл да получи заплатата си, преброявал парите, искал да му се даде точна сметка и никога не е получавал сумата на доверие. Никой път той дори един лев не е харчил безцелно. Жена му била сирота. И двамата знаели цената на парите. Наследството вече било изчерпано от тяхното следване, от следването на децата им или от вливането в имоти.

По време на европейската война от Демократическата партия имаше само трима, които били германофили - Владимир Моллов, проф. Георги Данеилов и Радко Маджаров. Всички останали първи хора на Демократическата партия, начело с Мелинов, Липчев и Мушанов, били за политика на страната на Съглашението. Става дума за това, и че когато били се обявили на страната на Германия, поменатите трима от водещите на Демократическата партия се повлияли, докато Мелинов, Липчев и Мушанов останали докрай противници на германофилската политика. Моллов обаче не вярвал в победата на Германия. Той попаднал под влиянието на германофилството само за известно време.